

Nguyễn Thơ Sinh

Cây đu đủ

Trẻ con thấy cái gì cũng khai ra. Tôi cũng là trẻ con các bạn ạ. Bị ăn đòn không biết bao nhiêu trận mà tôi vẫn không sao bỏ được cái tật ấy. Cứ thấy ai làm cái gì tôi cũng về nhà mách mẹ. Nào mẹ có thích nghe đâu. Mẹ bận. Lam lũ cả ngày. Bố cũng thế. Chỉ mê đánh cờ và hay ngủ trưa. Chẳng ai có thời gian nghe chuyện của tôi. Vậy mà tôi vẫn mách. Anh Hoạt ghét tôi về cái thói ấy lắm. Anh bảo là: Con trai cái mồm như đít vịt. Sau này lớn lên sẽ thành đàn bà, chẳng làm được việc gì cả.

Anh Hoạt thích chị Xuyến lắm. Hay hẹn nhau ra gốc đu đủ nói chuyện. Tôi ngồi trên gác nhà, nhìn thấy tất cả những gì đang xảy ra dưới gốc cây đu đủ ấy.

Một hôm nhà có rổ khoai luộc, khói còn đang nghi ngút. Cả chị Xuyến hôm ấy cũng sang chơi, ngồi cạnh mẹ tôi, hai con mắt cứ nhìn trộm anh Hoạt. Tôi hết lúc, hết chỗ, hết chuyện mà ngửa mồm, lựa ngay lúc ấy bảo mẹ tôi rằng: Mẹ ơi ! Chiều hôm qua con thấy anh Hoạt hôn chị Xuyến ngay dưới gốc cây đu đủ ấy.

Anh Hoạt hét lên, gần như lạc cả giọng. Cầm tôi không được kể tiếp. Thầy mẹ tôi có anh Hoạt là con trai cả. Hẳn là chuyện ấy phải là hỷ

sự. Có người yêu rồi ! A, sẽ có cháu nội! Thế là thầy mẹ đe anh Hoạt. Họ thúc tôi kể lại rành mạch các chi tiết từ đầu. Chị Xuyên xanh mặt lại, tái mét như tàu lá chuối non. Ú ớ đôi mắt.

Bình thường người khác không buồn nghe tôi đã ham kể. Nay thấy thầy mẹ chăm chăm con mắt nhìn, ra chiều hăng say nghe tôi thuật chuyện. Như có chất xúc tác hóa học, tôi càng tợn kể hơn. Tôi diễn tả bàn tay anh Hoạt bấu vào đít chị Xuyên ra làm sao. Chị Xuyên đu người lên hôn vào mồm anh Hoạt tôi như thế nào. Và đủ những trò mà tôi càng kể, mặt chị Xuyên càng tái xanh đi. Mặt anh Hoạt thì càng lúc càng đỏ gắt lại. Bố mẹ tôi tưởng thế là hay, vỗ tay khen anh Hoạt thế mà giỏi. Chẳng ai đá động gì đến tôi, mặc dù tôi là người kể chuyện.

Chị Xuyên then quá, tông ra khỏi cửa chạy về mất. Anh Hoạt đuổi theo. Bố mẹ tôi vẫn cười: Thế là nhà mình sắp có cháu nội bông rồi. Thằng Hoạt vớ được con Xuyên là chuột sa chĩnh nếp đấy!

Hôm sau anh Hoạt lừa thầy mẹ, kéo tôi ra một cánh đồng làng. Xa lắm. Tôi đã biết lảnh ít dũ nhiều, thìn thít khóc, mong anh Hoạt thương tình mà mở lượng hải hà tha thứ. Trong đầu tôi cứ nghĩ anh đem tôi ra đây để những cái tát tai, những cái đấm, đá, thúc cùi chỏ, lên đầu gối sẽ dạy cho tôi bài học nhớ đời. Và dù tôi có già hòng cách mấy cũng không la lên cầu cứu được. Tôi vốn nỏ mồm nhưng nhát gan, sợ bị đánh. Hôm nay tôi biết mình sẽ no đòn. Chết chắc! Chẳng làm sao khác được. Con cóc chết vì to mồm. Chuyện đời hẳn là thế. Ai bảo mày ngu thế, Bát ơi?

Anh Hoạt bắt tôi ngồi xuống. Anh ngả người trên bờ cỏ. Anh nằm im không nói gì cả. Tôi thút thít khóc, không cả dám xin tha hay xin chừa. Cứ thế im lặng cái mồm mãi.

Mảnh trăng gầy nhô lên. Sáng nhưng buồn. Gió hiu hiu, không mát mà lại xạc xào khô khốc. Anh Hoạt nằm mãi một lúc mới bảo: Chị Xuyến thôi chơi với anh rồi. Tại vì chị ấy xấu hổ. Anh năn nỉ mà chị ấy không nghe. Lần sau Bát đừng kể chuyện của người khác ra nữa nhé. Thôi anh em ta về. Trời khuya lắm rồi.

Thì ra anh Hoạt không ác như tôi đã nghĩ.

Anh Hoạt và chị Xuyến nghỉ chơi với nhau thật. Nhưng anh Hoạt chẳng lâu sau quen với chị Mai là bạn của chị Xuyến. Họ lại đưa nhau ra gốc đu đủ. Tay anh Hoạt vẫn sờ soạng vào đít chị Mai, và chị Mai cũng đu lên hôn vào mồm anh Hoạt. Chỉ khác là lần này ăn khoai luộc với bố mẹ, tôi chẳng bảo sao cả. Chỉ nhìn chị Mai rồi lém lỉnh cười.

Anh Hoạt và chị Mai làm đám cưới. Qua năm sau thầy mẹ tôi có cháu đích tôn để bông.

Chị Xuyến chẳng hiểu làm ăn ra thế nào. Chị đẹp lắm, lại có duyên. Thế mà cứ như bó cái ngồng ngoài chợ, chẳng ai chịu khuôn đi cho. Chợ ế. Vứt héo cả đi. Trông tội lắm.

Cho đến khi thằng cháu đích tôn của bố mẹ tôi sắp sửa thi vào phổ thông trung học, chị Xuyến nom vẫn còn trẻ nhưng cứ giữ bo bo không chịu lấy chồng.

Em gái chị Xuyến thích tôi lắm. Nhưng tôi cứ nghĩ đến chuyện ngày xưa lại không dám đem quân tấn công vào thủ đô. Chỉ ven ven ở chỗ ngoại thành. Phí bao nhiêu là đạn dược và lương thảo. Em gái chị Xuyến bảo với chị ấy rằng vì tôi ngại chị mà lừng khừng với cô em gái. Chị tranh thủ gặp tôi, chủ động trước: Bát ạ, chị vì tự ái chuyện em kể về gốc đu đủ mà đã đánh mất một tình yêu. Em cũng đừng vì cái ngại mà mất đi một người con gái chung thủy. Em gái của chị nó

thương Bát lắm. Thương thật đấy. Em hãy thương lại con bé đi, Bát nhé.

Tôi sướng như thằng bõm có được nắm xôi. Tốc về nhà xin mẹ: Cho con coi giàu, mẹ nhé. Mẹ tôi tất nhiên là gật ngay. Lớn rồi, cứ như là thằng nghịch ầy! Em gái chị Xuyến càng gật đầu tợn hơn. Thế là họ chờ tôi xong xuôi đại học là chộc tiết lợn.

Tôi không bóp mũi em chị Xuyến. Cô ấy cũng chẳng đu lên người tôi mà hôn. Chúng tôi chỉ lý sự cùn về đủ mọi thứ trên đường từ nhà ra trường phổ thông trung học ngoài thị trấn. Chuyện tình của bọn tôi không ăn nhập dính dáng gì đến một cây đu đủ sau vườn.

Thầy giáo dạy tiếng Anh bậc đại học của tôi được mời đến ăn đám hỏi em gái chị Xuyến. Chị Mai cũng sang làm cơm hộ với chị Xuyến. Anh Hoạt lâu lâu nhìn trộm chị Xuyến. Còn thầy giáo của tôi thì cứ nhim trộm cả hai người đàn bà.

Léng phéng thế nào mà ông thầy của tôi lại thích nghe chị Xuyến nói chuyện. Thầy hỏi người nhà quê chúng tôi vườn tược ra làm sao. Chị Xuyến vui vẻ kể rõ chi tiết về các sự vật quen thuộc trong nhà, ngoài vườn, ngoài ngõ...

Tôi và em chị Xuyến ngồi ở một cái xích đu bằng tre gần đấy. Cố ý nghe ngóng xem thầy tôi có định xua quân đánh thốc vào thủ đô hay không. Chị Xuyến thật thà kể về một cây đu đủ và một mối tình đầu. Thầy giáo tôi chả hiểu có phải đã ăn tiết canh dê hay sao lại ngửa mồm hỏi: Thế có phải trồng một cây đu đủ khác thì chị Xuyến mới có một mối tình thứ hai hay không ? Chị chỉ nheo mắt cười: Chỉ cần thầy giáo mua cau ngoài chợ về là được.

Hai chị em chị Xuyến đám cưới cùng một lượt. Chú rể là hai thầy trò nhà tôi. Cỗ cưới không to nhưng vui. Chỉ bịn rịn nhất là cảnh hai cô

dâu mỗi người đi một ngã. Chỉ có bà mẹ chị Xuyên, không nhể nhãi nước mắt, giọng thật thà với hàng xóm: Thế là ơn Trời. Người ta khuôn hộ hai quả bom nổ chậm ấy ngay cho cùng một lúc. Hóa ra thầy trò nhà tôi đại thật. Dám đưa bom nổ chậm về nhà mình.

Texas 2005

Sưu tầm: Conbo2
Nguồn: Báo Thanh niên
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 24 tháng 4 năm 2006